

dwarts.be

Studentenblad Universiteit Antwerpen • Nummer 80 • Jaargang 12 • mei 2013 • GRATIS

DOSSIER OVERBEVOLKING

REPAIR CAFÉ NADER BEKEKEN

PROFESSOR LEERT ENGELS

15

Repair café

Wegens functionele mankementen aan de wekkerradio van de redactie, trok dwars naar een repair café. Kundige klusjesmannen verlenen je (mogelijke) hulp bij technische defecten. Binnenkort in jouw buurt!

10

Geneeskunde: 4/20

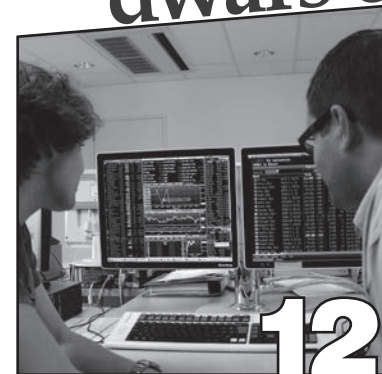
De visitatiecommissie visiteerde zo-even verscheidene vooraanstaande Belgische universiteiten. Hun rapport was vernietigend.

20

Sir Yes Sir

Sir Yes Sir bracht onlangs zijn eerste langspeler uit. We Should Talk is de naam van het muzikaal beestje. Een uilskuiken siert de cover. Tijs Delbeke legt uit waarom.

12

Het marktsegment

Nu de Cypriotische bankencrisis volop woedt, vraagt dwars zich af waar we ons archief nu in alle veiligheid kunnen opbergen. We lopen immers niet te koop met die dingen in schalen en goud. Zie-daar, de depositogarantie.

Antwerpen

- 14 **Camera's**
't Stad ziet iedereen
- 15 **Repair café**
Klussen met de buurtbewoners
- 18 **Centerfold**
De zeven fotodeugden: Hoop
- 28 **Bij monde van Du Mon**
Critical Mass

Onderwijs

- 08 **Professoren en hun C-1**
Taaltesten Engels
- 09 **Homans & de Raad van Bestuur**
Ronny Blust
- 10 **Een buis voor geneeskunde**
Specialisatie schiet tekort
- 28 **Kort**
Over onderwijs en onderzoek
- 30 **National Geographic Antwerpen**
Behind the Science

Cultuur

- 20 **Sir Yes Sir**
Tijs Delbeke elaboreert
- 27 **dwars herleest...**
dwars herbeleeft de klassiekers
- 31 **Cryptogram**
- 32 **Contraire**
Satire
- 34 **Jangocomix**
- 35 **dwarsagenda**

Maatschappij

- 03 **Editoriaal** cover
- 04 **Overbevolking**
Mensheid barst uit haar voegen
- 07 **Leven in de eindtijd**
- 12 **Het marktsegment**
- 24 **De internationale editie**
Excelleren in Finland
- 36 **dwars beschermt zijn bronnen**

Epic Winning

editoriaal

Deze maand werd er gul met inkt gekliederd over de huidige generatie twintigers. *dwars* komt maandelijks uit, en vermoedelijk zijn we schromelijk te laat met het steentje dat we wilden bijdragen. Lastig allemaal. Moet je ook weer die discussie hebben van “ja maar, over wie heb je het nu eigenlijk als je het over een ‘generatie’ hebt? Hé? Hé?” Misschien moesten we het maar zo laten. Maar in een van de vele opiniestukken die aan het onderwerp werden gewijd, dat van Oscar van den Boogaard, ‘Twintigers in crisis’, viel

ons een zin op: “Maar als ik hen een compliment maakte, waren ze helemaal niet blij. Iedereen vond altijd geweldig wat ze deden, ze waren van al dat positieve commentaar door en door verveeld.”

Op het moment van schrijven loopt hier de Antwerp 10 miles voorbij. Wanneer de achterhoede voorbij loopt, voorbij wandelt, voorbij hijgt, merkt een *dwarser* op: “Eigenlijk zijn dat de echte winnaars.” Ja, nou, nobele gedachte, maar ze zijn het dus niet. De echte winnaars lopen voorop, lekker snel, lekker afgetraind. De echte winnaars liepen hier een uur geleden al voorbij.

De term *winning* is tegenwoordig een term waar mee gespot wordt. Sinds Charlie Sheen in een interview zichzelf oneindig belachelijk maakte door zich als *epic winning* te betitelen,

waagt niemand zich er nog aan. Ze wordt niet gebruikt wanneer iemand daadwerkelijk wint of slaagt, maar eerder wanneer je tijdens een hoogdravende speech door je podium zakt. Dat zegt misschien niet zoveel, maar laat ons het als een grotere trend bekijken. Iemand die wint kan dat enkel nog sarcastisch doen. Niemand valt glorie en eer te beurt, tenzij ze een arrogante eikel genoemd willen worden. Zo gaat dat.

Waarom dat ligt? God mag het weten. Volgens Oscar van den Boogaard ligt het aan het feit dat het leven saaier is dan gedacht werd. Volgens hem werd onze generatie heel haar leven lang opgefokt door ouders en sympathisanten om alleen dat te doen wat we willen, en komen we er nu achter dat het allemaal niet zo simpel is. Dat winnen geen uitdaging is voor ons. Volgens hem zijn wij allemaal teleurgestelde depressievelingen met een existentiële crisis.

Niet akkoord. Wij (“Wie bedoel je nou eigenlijk? Hé? Heb je het over mij?”) zijn beter dan dat. Deze generatie is, behalve dan natuurlijk ondefiniceerbaar, blasé en middenklasse te heten, er ook een van Dagen zonder Vlees, Critical Mass, en Indignado’s. Daar kan het dus niet aan liggen. Het is eerder dat als we in iets zouden slagen, complexloos zouden overwinnen, we doodsbang zijn dat dat dan plots hetgene is dat we wilden doen met ons leven. Dat we daar dan al de tijd die ons nog rest mee zouden moeten vullen. En er is nog zoveel te doen, meneer van den Boogaard. We zijn nog lang niet klaar.

MAX NEETENS, HOOFDREDACTEUR

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op UA-campusen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stadscampus. Dit nummer werd afgesloten op 21/04/2013. Oplage: 2.500 exemplaren. V.U.: Max Neetens, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur Max Neetens **Redactiesecretaris** Lynn Van de Perre

Eindredactie Bart De Decker, Basia Dajnowicz, Marlies Verhaegen, Thibault Winants

Redactie Bart De Decker, Denies Du Mon, Judith Buysse, Marlies Verhaegen, Sanne Pervé, Stephanie Ketels, Thibault Winants

Fotografie Astrid Vingerhoets, Benjamin Theys, Eline Verstegen, Isabeau Vogelee (verantwoordelijke) Yoeri Hostie

ICT & Vormgeving Maarten Decaluwe **Illustratie** Margot Bloemen, Basia Dajnowicz

PR Laura Caluwe **Cartoon** Jangojim **Drukkerij** Favorit **Werkten mee aan dit nummer** Auro Jaakkola, Capitant, Yves Pepermans

E-mail contact@dwars.be **Adverteren** adverteren@dwars.be **Website** www.dwars.be

Redactielokaal en correspondentieadres: *dwars* - studentenblad Universiteit Antwerpen, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

DOSSIER OVERBEVOLKING

OVER HET GEVOLG VAN ZEVEN MILJARD OORZAKEN

TEKST: MAX NEETENS • FOTO: ONBEKENDE FOTOGRAAF

Op 31 oktober 2011 wordt Danica May Camacho geboren op de Filipijnen. Samen met een hele hoop andere kinderen in een hele hoop andere landen wordt zij uitgeroepen tot de zeven miljardste bewoner van onze aardkloot. Dat is, in wetenschappelijke termen, een *fuckload* aardbewoners. Ondertussen zijn we toch al een goed anderhalf jaar verder. De wereldpopulatie groeit gestaag. De natuurlijke voorraden slinken gestaag. Hoe zit dat eigenlijk, dacht *dwars* – in de hoop er een mooi geïllustreerde cover aan te kunnen verbinden – hoe zit dat eigenlijk, met dat probleem genaamd overbevolking?

Het is een probleem waar af en toe een boek over verschijnt, waar dan boude en politiek incorrecte uitspraken aan worden verbonden, en dat dan weer de complete vergetelheid induikt. Overbevolking, en de tactieken die in minder democratische landen worden toegepast om ze te verhelpen, is een taboe en hoewel we in een tijd leven waarin taboes vallen als vliegen, zien we het niet meteen gebeuren dat de UGent een studentenvereniging erkent die zich toelegt op verplichte sterilisatie en eenkindpolitiek.

EENKINDPOLITIEK

Iedereen weet dat de Chinezen, die verrekte Roden uit het Oosten, een eenkindpolitiek voeren. Dat was niet altijd zo. In de jaren vijftig promootte Mao Zedong zelfs een krijg-zoveel-mogelijk-kinderenpolitiek. Hij geloofde namelijk dat een grote

“
***Een mensenrecht
dat tot de
vernietiging van de
gehele mensheid
leidt, is geen
mensenrecht***
”

populatie een teken was van een land met grote internationale macht. Vergelijk het met die kereel die in zijn Hummer door de stad paradeert. En Zedong is niet de enige die zulks gelooft. In de laatste jaren deden de Turkse premier Erdogan en de Russische president Poetin beiden de uitspraak dat vaderlandslievende Turken/Russen het thuisland tenminste drie kinderen moeten schenken. Erdogan liet bijgevolg ook abortus afschaffen.

Toen echter bleek dat in de jaren die volgden op de jaren vijftig, bijvoorbeeld de jaren zestig en de jaren zeventig, de Chinese populatie bijna verdubbelde van 540 miljoen tot 790 miljoen, werd ze al gauw aan banden gelegd. In 1979 werd de eenkindpolitiek opgelegd. Ouders die meer dan één kind hadden, kregen minder overheidstoelages en werden boetes opgelegd. Bruusk en onmenselijk, uiteraard, want het aantal illegale abortussen gaat er pijsnel op vooruit, net als infanticide om toch maar dat jongetje te krijgen dat misschien later meer geld binnenbrengt. Maar het wil wel wat zeggen dat de Chinese overheid hier ingrijpt. Over het algemeen laat die zich toch weinig in met termen als ‘consequenties’ en ‘milieuoverlast’. Aan de manier waarop ze het doen kunnen we dan weer afleiden dat ze nog lang geen afstand nemen van de termen ‘dictatuur’ en ‘tirannie’.

In India wordt er dan weer een andere tactiek toegepast. Daar werden ook in de jaren zeventig overheidssubsidies gegeven aan vrouwen (en mannen, maar vooral vrouwen, en seksisme in India is een onderwerp waar *dwars* zich voorlopig niet aan waagt) die zich vrijwillig laten steriliseren. Sindsdien is er een sterke afkeer van overheidsbeleid omtrent bevolking in India, maar in het land van 1,2 miljard inwoners wordt er op regelmatige basis een schandaal ontdekt waarbij Indiërs van armere kasten worden opgepakt en worden gedwongen een sterilisatie te ondergaan. De oplossingen die worden gehanteerd, met andere woorden, om de wildgroei aan bevolking tegen te gaan, zijn walgelijk mensonterend. Laat dat gezegd zijn. In India zijn aan de andere kant de gevolgen van de overbevolking het hardst te voelen. Hier leeft 17 procent van de wereldbevolking op 2,5 procent van de beschikbare aardkloot.

KYOTO EN DOHA

Dat de weinige opties die al gebruikt zijn om de sterke bevolkingsgroei tegen te gaan zo inhumain zijn, verklaart misschien waarom overbevolking als probleem zo'n taboe is geworden. Van Kyoto over Cancun naar Doha, op geen enkel van de im-

mer belangrijke en immer falende klimaattoppen staat bevolking als een probleem opgelijst in de verdragen van de meewerkende landen. Nochtans ligt overbevolking aan de basis van ongeveer alle ecologische problemen die we kunnen verzinnen. Energie? Voedsel? Water? Milieuvervuiling? Armoede? We zijn met teveel, luidt een van de oorzaken steevast.

De cijfers: we zitten nu aan zo'n geschatte 7.111.583.568 aardbewoners. In 1950 lag dat bevolkingsaantal nog globaal op 2,5 miljard. De groei over de daaropvolgende vijftig jaar, tegen 1.76 percent, zorgde ervoor dat we ons in 2000 al op 6 miljard bevonden. De komende jaren, zo wordt gegokt door de gespecialiseerden aan het United Nations Department of Economic and Global Affairs, zal die groei dalen tot ongeveer 0.7 percent, maar let wel, dat is enkel de groei die daalt, niet het aantal. Het aantal blijft voorlopig toenemen, en stagneert volgens de meest optimistische voorspellingen pas in 2030. Volgens anderen kan het oplopen tot 10 miljard in 2050.

DEMOGRAFISCHE STADIA

Hoe komt het dat die groei, laattijdig, afneemt? Dat

komt door demografische transitie. Het is namelijk zo dat de bevolking in arme gebieden of gebieden met een hoge sterftegraad over het algemeen meer kinderen krijgt om op die manier zichzelf van een economisch rooskleurigere toekomst te voorzien. Wanneer de regio dan plots rijker wordt, door industriële vooruitgang bijvoorbeeld, daalt de sterftegraad veel sneller dan de geboortegraad.

Dat zorgt ervoor dat landen als Brazilië, India en de Afrikaanse staten een veel snellere groei zien dan de westerse landen, die al die fantastische geneeskundige verzorging al lang gewend zijn. Die westerse naties mogen trouwens het komende jaar, wanneer we richting de acht miljard gaan, nog een paar migratiestromen verwachten. Zullen de rechtse partijen blij mee zijn. Volgens de Verenigde Naties zal de wereldbevolking in ieder geval nog tot 9 miljard opgetrokken worden tegen 2050. Maar zoals Niels Bohr al zei: "Voorspellingen zijn moeilijk, vooral die over de toekomst." Als het gemiddelde aantal kinderen per moeder een half procent stijgt, hebben we het over 10,5 miljard. Een kind minder, en we hebben het over acht miljard. Het verschil tussen die twee is het aantal mensen dat leefde in 1950. ►

ZOLANG DE VOORRAAD STREKT

Het blijft dus echter een taboe. In oktober van datzelfde 2011, bijvoorbeeld, zette filosoof en scepticus Etienne Vermeersch zich af tegen de idee dat vrije familieplanning een mensenrecht zou zijn: "Een mensenrecht dat tot de vernietiging van de gehele mensheid leidt, is geen mensenrecht."

Vernietiging? Jawel, zegt Vermeersch. De aardbol is eindig. Energie op basis van fossiele brandstoffen is eindig, water is eindig, woonplaats is eindig. Op is op. Zulke uitspraken lijken fatalistisch, maar we werpen toch een kijkje op de biocapaciteit van de aarde. Jaarlijks verbruiken we de biocapaciteit van anderhalve aarde. Dat wil zeggen, we verbruiken jaarlijks anderhalve keer aan land, lucht en water wat de aarde op dat jaar kan herstellen of reproduceren. Enkel de mensheid dan, het dierenrijk tellen we hier niet mee. Volgens het Global Footprint Network, een denktank uit Californië, zijn we dat beginnen doen in 1983. Al dertig jaar, met andere woorden. Zo overbodig kan het dan niet zijn om er op te wijzen dat er dagelijks meer dan tweehonderdduizend van ons bijkomen.

MENSENRECHTEN

Voorvechters van geboortebeperking noemen fa-

milieuplanning dus geen mensenrecht. Al kan het perfect gesteld worden dat kiezen hoeveel kinderen je hebt, en wanneer, en waar, een recht is. Het is een vrijheid waar voor gekozen mag worden. Zeker als we de opties bekijken. Overigens

“
**Voorspellingen
zijn moeilijk, vooral
die over de toekomst**
”

kunnen wij er in België via geboortebeperking ook weinig aan verhelpen. Onze geboorte- en sterftecijfers overlappen bijna. De enige reden dat we nog groeien is immigratie, demografisch gezien.

MYTHES EN STATUS QUO

Maar het antwoord hoeft niet per se geboortebeperking te zijn. Twee onderzoekers aan de Universiteit Leuven, met name Anneleen Kenis en Matthias Lievens, brachten onlangs een boek uit met de ietwat ontnuchterende titel: De mythe van

de groene economie. Daar stellen zij in allerlei de problemen rondom de economisch-kapitalistische oplossing voor de milieuproblematiek aan de kaak, maar ook de overbevolking. Zij zijn van mening dat een oplossing als geboortebeperking enkel de huidige status quo in de hand werkt.

Dat klopt natuurlijk wel, of zoals alles klopt het in ieder geval een beetje. De rijkste 10 procent houdt globaal 85 procent van de weelde in handen. Mochten we wat heen en weer schuiven met rijkdommen hier en daar, zouden in een heleboel landen de problemen die meekomen met hun snelle bevolkingsgroei al een boel minder drukkend worden.

Nog volgens datzelfde boek moeten we af van de druk op groei. Zelfs als we spreken van een matige, globale economische groei van 3 procent, zitten we wereldwijd nog altijd met een verdubbeling van de productie elke vijftienvintig jaar. Zoiets is niet houdbaar. Die groei kan dan misschien wel vooral plaatsvinden in de dienstensector, maar dan nog zijn de gevolgen afschrikwekkend. Internationaal kost e-mailsspam, om maar iets te noemen dat absoluut niets te maken heeft met huidige frustraties, jaarlijks evenveel als het huishouden van anderhalf miljoen Amerikanen. Iets om over na te denken. ■

YVES PEPERMANS IS DOCTORANDUS AAN DE PSW-FACULTEIT VAN DE UNIVERSITEIT ANTWERPEN. ELKE MAAND SCHRIJFT HIJ EEN SUBJECTIEVE, SPORADISCH SUBVERSIEVE COLUMN OVER WAT ER VAN EN DOOR ONS NOG MOET KOMEN.

LEVEN IN DE EINDTIJD

J'AIME MIEUX ÊTRE HOMME QU'À PARADOXES À HOMME À PRÉJUGÉS

“Verkeer is grotere vervuiler dan industrie,” kopt mijn krant. Dat is, in tegenstelling tot het meeste nieuws, wel degelijk relevant als je in de stad met de slechtste luchtkwaliteit van Europa woont. Tussen de lijnen door lezen we allemaal ons grote gelijk. De Bond Better Leefmilieu duidt op het teveel aan wegen, Touring net op het tekort eraan.

In deze kwestie is er geen gekke dictator of frauderende bankier die met pek en veren besmeurd kan worden. De schuldvraag is namelijk moeilijk te beantwoorden. Het is immers lastig tegen iets te zijn waar je deel van uitmaakt.

Wij nemen onze tweedehands koersfiets voor korte verplaatsingen en eten graag kiwi's bij het ontbijt. Wij zijn tegen de opwarming van de aarde en behoren tot de *Easy Jet Set*. Wij vinden dat de meeste andere chauffeurs niet kunnen rijden. Wij vinden het beangstigend om het niet druk, druk, druk te hebben. Wij eisen een groene golf om vlot tot aan onze winkelwandelstraten te kunnen rijden. Wij staan niet in de

file, wij zijn de file.

Vrij naar Rousseau ben ik liever een man met tegenstellingen dan met vooroordelen. Consequent denken is iets voor mensen zonder verbeelding. Als er in de wereld positieve evoluties plaatsvinden, dan is dat mede door al die kleine keuzes die al die inconsistente, goed bedoelende mensen samen maken. Inzake ecologische kwesties worden we regelmatig opgeroepen om onze levensstijl aan te passen. Nu vind ik moestuintjes erg sympathiek en pastinaak een ondergewaardeerde groente, maar laten we ook niet vergeten dat volkstuinderij destijds is uitgevonden door de *tjeven* om te vermijden dat de stadslucht de bevolking al te vrij en revolutionair zou maken.

Mobiliteit is een maatschappelijk aanvaarde verslaving. Net als andere verslavingen is de werkelijke keuzevrijheid vaak beperkt. Het zou immers van enig sadomasochisme getuigen om uit vrije wil 101 uur per jaar in de file aan te schuiven. Tegen 2030 zal de

gemiddelde snelheid van de auto in de spits verder dalen tot 27 km/h als we het niet samen over een andere boeg gooien. Wanneer we dingen voor het milieu doen, vergeten we soms dat we burgers zijn. We hebben niet minder, maar meer politiek nodig. Als we de toekomst willen herbetoveren, zal onze collectieve verbeelding verder moeten reiken dan het uitschrijven van GAS-boetes. Democratie houdt in dat we keuzes kunnen maken. Die keuzes houden in dat we dingen niet doen en grenzen stellen. We hebben de collectieve keuze tussen verdergaan op het huidige pad en daarmee steeds complexere en diepere ecologische en financiële schulden te maken, of om grenzen aan de groei te stellen.

De daling van emissies in de industrie kwam er door beleid. Dat kan nu ook voor verkeer. Willem Elsschot had gelijk toen ie ongeveer schreef: Tussen droom en daad staan slechts wetten in de weg en praktische bezwaren. *Just say no.* ■

PROFFEN KUNNEN OOK BUIZEN

OVER DE ZIN EN ONZIN VAN DE NIEUWE TAALTESTEN

TEKST: MARLIES VERHAEGEN

Vanaf volgend academiejaar moeten professoren die in het Engels lesgeven, bewijzen dat ze de taal voldoende machtig zijn. Dit wil zeggen dat ze Engels verstaan, spreken en schrijven op C1-niveau. Anderstalige proffen aan onze universiteiten en hogescholen worden onderworpen aan een taaltest Nederlands op B2-niveau en indien ze in het Nederlands doceren, moeten ze eveneens het C1-niveau halen. Buitenlandse docenten die al langer dan drie jaar in het Nederlands les geven, proffen die een taalvak geven en niet-Engelstalige proffen die hun diploma behaalden aan een Engelstalige instelling, zijn vrijgesteld.

Deze regeling staat in het Integratiedecreet, goedgekeurd door de Vlaamse regering in juli 2012. Dit decreet regelt de academisering van enkele hogeschoolrichtingen en voorziet extra ruimte voor anderstalige opleidingsonderdelen. Toen de organisatorische gevolgen van de daarmee samenhangende taalvoorschriften duidelijk werden, vroeg de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) uitstel. De nieuwe vereisten treffen immers zo'n drieduizend professoren; de universiteiten wilden voorbereidingstijd en duidelijkheid over de praktische kant. Een overgangstermijn werd niet gegund dus is Bianca Roseaux, coördinator op het departement Onderwijs aan de Universiteit Antwerpen, in de weer om alles op poten te krijgen voor de 255 proffen die binnen onze instelling 'kwalificatieplicht' hebben. Ze doet dit samen met het Departement

C1 is het op één na hoogste niveau volgens het Gemeenschappelijk Europees Referentiekader (ERK)

Personeel en Organisatie en onder leiding van vice-rector Johan Meeusen

“Laat ons zeggen dat er een gezonde portie tegenzin heerst aan de faculteiten. We hadden al een kwaliteitszorgsysteem dus het dwingende karakter van deze regeling is winnen. Bovendien vragen we ons af of een taaltest op C1-niveau echt nodig is. Wij zijn eerder te vinden voor een opmaak van de stand van het Engels van onze docenten met daarna ruimte voor een verbeteringstraject. Er wordt door de overheid ook niet gespecificeerd wat er moet gebeuren indien professoren niet slagen. Best wordt hier pragmatisch mee omgegaan,” aldus Roseaux. “Onze taak is docenten te ondersteunen.” Intussen werd bekend dat wie niet slaagt, geen les meer mag geven in het Engels. Er is dus geen tijd voor bijscholing en dat wordt door alle universiteiten betreurd.

Naar buitenlandse normen kwam de toelating meer opleidingsonderdelen in het Engels te organiseren erg laat. Ook de regelgeving omtrent taalnormen binnen onderwijsinstellingen is uniek in Europa.

Meestal werken universiteiten autonoom een taalbeleid uit. Volgens Frank van Splunder, taaldocent academisch Engels bij Linguapolis, past deze maatregel binnen de typisch Vlaamse tendens tot ‘taalcontrole’, nog steeds een gevolg van de emancipatiestrijd die Nederlandstaligen in België destijds moesten voeren. In Nederland worden vreemde talen veel minder als bedreigend ervaren. Dit betekent niet dat deze maatregel van de lucht is. “Studenten hebben recht op een docent die goed Engels spreekt,” vervolgt van Splunder. “Een alternatief om op een duidelijke manier aan te geven wie al dan niet het vereiste niveau haalt is er niet echt. Men moet er echter in de eerste plaats voor zorgen dat proffen het C1-niveau halen door specifieke cursussen aan te bieden. Ik merk dat veel docenten wel degelijk bereid zijn hun Engels bij te schaven.” ■

Net voor het ter perse gaan werd bekend dat ITACE, Interuniversity Test of Academic English, ontworpen door de talencentra Linguapolis, ILT en UCT onder strenge voorwaarden aanvaard werd door het Kabinet Smet. Na lang wachten kan het testen beginnen.

DE RADEN EN HUN LEDEN

VOORZITTER RAAD VAN BESTUUR RONNY BLUST REAGEERT

TEKST: MAX NEETENS

Vorige maand publiceerde *dwars* het opiniestuk ‘Homans in de Raad van Bestuur’, waarin de recentelijke benoeming van Liesbeth Homans tot de Raad van Bestuur van de Universiteit Antwerpen op de korrel wordt genomen. Zij is niet de eerste politicus om in die raad te zetelen, maar wel is zij, als volksvertegenwoordiger en OCMW-voorzitster en eerste schepen van Antwerpen, de eerste die tot deze raad benoemd wordt vanwege haar politieke functie. Aldus sprak onze gastschrijver. Tegelijkertijd werd de samenstelling van de Hoge Raad bekritiseerd. Ronny Blust, voorzitter van de Raad van Bestuur, geeft enige duiding.

Externe leden van de Raad van Bestuur worden namelijk ofwel voorgesteld door mogendheden met een vaste zetel in de Raad, ofwel gecoöpteerd door de rector en de voorzitter van de Raad. Het schoentje wringt net daar, want politici hebben dus al een pad dat naar de Raad van Bestuur leidt, waarom worden zij dan ook nog gecoöpteerd? Blust: “Wij streven naar evenwicht binnen de Raad van Bestuur, een evenwicht tussen de culturele sector en de sociaal-economische sector, maar ook binnen het beleid. Wij isoleren ons niet van de hedendaagse maatschappij; we zijn geen eiland. Politici maken deel uit van die samenleving. We willen beleidsmakers niet uitsluiten.” Dat is goed en lovenswaardig, maar politici hebben al vaste zetels binnen de Raad van Bestuur. Zo zetelt Robert Voorhamme van sp.a al in opdracht van het Ministerie van On-

derwijs, en is er voor de gouverneur ook een zitje toegewezen. “We wilden, zeker gezien onze sterke groei de laatste jaren, de banden met de stad versterken; we functioneren als universiteit in Antwerpen en hebben graag voeling en interactie met die regio. We wilden dus ook wel iemand uit het stadsbestuur en omdat we ondertussen ook proberen voldoen aan de genderratio was mevrouw Homans een mogelijke candidate. Het is overigens jammer dat alle persaandacht naar Liesbeth Homans gaat, want Kaat Debo (*directeur MoMu, nvdr.*) en Saskia Van Uffelen (*CEO van Bull Belux and Bull European, nvdr.*) zijn ook zeer competente dames, op hetzelfde moment gecoöpteerd.” Over de aantijging dat deze coöptatie een goedmakertje is omdat rector Verschoren vorig jaar nog ex-burgemeester Janssens leek te steunen in de strijd om Het Schoon Verdiep, kan Blust kort zijn: “Absoluut niet. Het gaat ons om een evenwichtige vertegenwoordiging en onze banden met de stad vinden we belangrijk.”

Vorige maand bracht Comac, de jongerenbeweging van de PvdA, op hun website een stuk getiteld ‘CEO’s, vermogensbeheerders en bankiers

achter de schermen bij UA’. Hierin bekritisieren zij de samenstelling van de Hoge Raad van Universiteit Antwerpen. De Hoge Raad, een orgaan dat samen met de universiteit werd opgericht, bestaat uit 32 vertegenwoordigers uit “openbare instanties, politieke, socio-economische, religieuze, levensbeschouwelijke en culturele milieus.” Wat Comac aanklaagt, is dat de nadruk binnen deze Raad vooral lijkt te liggen op economische en openbare instanties. Het enige lid waarvan de verdiensten in de levensbeschouwelijke sfeer liggen, blijkt Johan Bonny te zijn, bisschop van Antwerpen. Blust: “Op de huidige samenstelling van de Hoge Raad heb ik weinig impact gehad, omdat ik recent voorzitter ben geworden. Ik kan wel zeggen dat in mijn ervaring deze mensen uitermate neutraal blijven en heel frisse ideeën hebben. Ze zitten niet mee in de regiestoel, dat is ook hun rol niet. Ze geven advies. Houd er rekening mee dat de samenstelling van raden een dynamisch gebeuren is, met de nodige aandacht voor evenwicht en kwaliteit. Zo’n samenstelling is niet rigide.” ■

OORVERDOVEND STIL IN DE DOOFPOT

DE MANAMA GENEESKUNDE

TEKST: BENJAMIN THEYS • ILLUSTRATIES: MARGOT BLOEMEN

Eind maart pakte de Vlaamse krant De Standaard uit met het nieuws dat de dertig specialisatieopleidingen voor artsen die de Vlaamse Faculteiten Geneeskunde van de Katholieke Universiteit Leuven, Universiteit Gent en onze eigen Universiteit Antwerpen organiseren, een negatieve beoordeling dreigen te krijgen van de visitatiecommissie. Indien deze drie universiteiten geen verbeterplan indienen, bestaat de kans dat ze deze opleidingen moeten sluiten. Enkel de VUB kreeg een positief rapport. Tijd dus voor *dwars* om ons oor eens te luisteren te gaan leggen.

DE PROBLEMATIEK

Even een korte samenvatting: de visitatiecommissie was in een voorlopig rapport (dat ergens gelekt was) vernietigend over de specialistenopleidingen

van geneeskundestudenten. Vooral de lange arbeidstijden die de studenten zouden moeten kloppen, het niet zelf kunnen beheren van het eigen opleidingsportfolio en het meester-leerling-model was voor de inspecteurs een doorn in het oog. De

voornamelijk Nederlandse, inspecteurs zetten daarmee dus druk op de drie grote Vlaamse universiteiten om hun specialistenopleiding snel aan te passen.

De reactie van de Vlaamse universiteiten bleef dan ook niet uit. De grootste kritiek op het rapport is dat er te veel wordt uitgegaan van het (Nederlandse) Maastricht-model, waarbij er meer wordt ingezet op 'zelfstudie', 'wetenschappelijk werk', 'leerdoelen' enzovoort, dan op effectieve praktijkervaring. "Wij vinden dat de artsen bij ons al zeven jaar een universitaire vor-

ming gekregen hebben en dat het, wanneer ze hun praktijkopleiding krijgen, toch eens tijd wordt dat ze een groot aantal patiënten kunnen zien en daar heel wat verantwoordelijkheden in kunnen opnemen,” reageert de Leuvense rector Mark Waer. Ook de Belgische Vereniging van Artsensyndicaten (BVAS) reageert met ongenoegen. Marc Moens verklaarde eerder tevreden te zijn dat wij in België een grote nadruk op de praktijk leggen. Hij gaf toe dat academische vaardigheden een *must* zijn, maar voegde eraan toe dat België door haar meester-leerling model studenten aflevert die, na jaren theoretisch zwoegen, het tot internationaal gewaardeerde topspecialisten schoppen.

Toch klinkt niet bij elke universiteit dezelfde kritiek op het rapport van de visitatiecommissie. Zo zijn de opleidingen nog in volle ontwikkeling, en is het dus volgens de inrichtende instellingen niet meer dan logisch dat deze opleidingen hier en daar nog kinderziektes vertonen en dat ze voor verbetering vatbaar zijn. Deze optimalisering van de opleidingen zal dan ook gebeuren, rekening houdend met de aanbevelingen van de beoordelaars. Hoe het ook zij, op 16 mei velt de visitatiecommissie haar definitieve oordeel en zal de toekomst van de specialisatieopleidingen duidelijk worden.

Natuurlijk zijn er nog andere reacties te horen. Zo kan de VASO-AMSF, de nationale vereniging voor Arts-Specialisten in Opleiding, zich grotendeels vinden in de kritieken van het voorlopige rapport. Ze vindt zelf het meester-leerling-model “niet meer van deze tijd, zeker niet met de huidige technologische en didactische mogelijkheden.” De vereniging wil “constructief meewerken om deze en

andere problemen op te lossen”. Ook de registratie van activiteiten tijdens de opleiding is momenteel zeer archaisch. VASO-AMSF pleit “voor een eengemaakt, digitaal registratiesysteem waarbij de activiteiten voor de verschillende erkenningscommissies gekoppeld zijn aan de activiteiten die voor de master-na-master in de Specialistische Geneeskunde moeten worden bijgehouden”.

Het Algemeen Syndicaat van de Geneeskundigen van België (ASGB) stelt dat men vooral aandacht moet schenken aan een goede begeleiding met een correcte werklust, zonder de realiteit van de werkvloer uit het oog te verliezen. Artsen die zich inzetten om kwaliteitsvolle artsen op te leiden zouden hiervoor zeker mogen worden gecompenseerd. Boude uitspraken.

BLIND IN DE ZON STAREN

Bij een rondvraag van *dwars* aan de studenten geneeskunde van Universiteit Antwerpen stootten we bliksemsnel op een muur. Zo heeft de Faculteit Geneeskunde haar studenten aangespoord zich niet uit te laten over dit ongelukkig gelekte rapport. Afgezien van het feit dat het begrijpelijk is dat een faculteit als geneeskunde elke slechte publiciteit kan missen, is het verdacht dat er niet gereageerd mag worden op aantijgingen die zo duidelijk ingaan tegen de goede reputatie van

geneeskunde aan de universiteit van Antwerpen. Blijkbaar zit de geneeskundefaculteit van Universiteit Antwerpen dan toch iets of wat verveeld met deze zaak. Ook bij het decanaat bleef het oorverdovend stil. In haar opdrachtsverklaring uit 2002 schrijft de universiteit: “Universiteit Antwerpen erkent de student als volwaardige partner. Zij wil haar studenten vormen tot kritische en zelfstandig denkende mensen...” *Dat steekt dan toch dik tegen.* Alsof het licht van de zon ontkennen u niet zal verbranden. Wordt ongetwijfeld vervolgd. ■

HET MARKTSEGMENT

Tekst: Evelyn Volckeryck • Foto: Bart Goris

De financiële wereld, je leest er overal over. Maar soms kan de moed je in de schoenen zakken. Het ene na het andere ingewikkelde concept wordt je naar het hoofd gesmeten, zonder enig spoor van uitleg of zelfs maar begrip voor wie niet zou weten wat een *flash crash* of schuldpapier is. Geen paniek, want iedere maand verduidelijkt Capitant, de studentenvereniging die studenten wil inleiden tot en begeleiden naar de financiële markten, op deze pagina's de werking van de beurs. Dit jaar gidst 'Het marktsegment' je door het nieuws over de beurs zonder gevaar voor struikelen over moeilijke termen en ingewikkelde concepten. Wij leggen ze hier namelijk in mensentaal uit.

Met het huidige tumult in de bankensector vraagt een mens zich al gauw af: waar staan mijn spaarcenten nu nog veilig? De lage rentes die grootbanken aanbieden, hebben er voor gezorgd dat mensen beginnen rond te kijken naar betere alternatieven. Maar zijn deze banken met hogere rentes, meestal internetbanken, wel te vertrouwen? Als spaarder kan je maar best je huiswerk gedaan hebben. Nakijken of deze rente niet te hoog is in

vergelijking met de markt is al een eerste stap. Vervolgens kan je ook altijd naar de kredietwaardigheid van de bank kijken. Als dit alles echter uiteindelijk niets zou opleveren en de bank ten onder gaat, vrees niet voor je spaargeld; dan schiet immers het depositogarantiefonds in actie.

De Europese Unie verplicht elke lidstaat een bepaalde vorm van depositogarantie te voorzien.

Hierbij garandeert de overheid van het land waarin de bank gevestigd is, de terugbetaling van de zicht-, termijn- en spaarrekeningen. Het bedrag dat terugbetaald wordt, verschilt van land tot land maar de meeste landen trokken in 2008 het bedrag op tot 100.000 euro. Voor 2008 was dit in België 20.000 euro. Sinds 17 november 2008 garandeert het Beschermingsfonds tot 100.000 euro voor zicht-, spaar- en termijnrekeningen. Deze bescherming geldt zowel voor natuurlijke personen als voor verenigingen en KMO's. Als de bank de deposito's niet uitkeert, zal het fonds tot 100.000 euro tussenkomen.

BANKRUN

Dit systeem is in de eerste plaats in voege gesteld om faillissementen van banken te voorkomen. Wanneer het slecht gaat met een bank en haar kredietrating continu wordt verlaagd, kunnen klanten het vertrouwen in de bank verliezen.

“
**Bij een
tweede
bankencrisis
zal geen
enkel land
in staat zijn
faillissement
van grote
banken
op te vangen**

”

Wanneer de rekeningen dan allemaal tegelijkertijd leeglopen, bij een *bankrun* bijvoorbeeld, vormt er zich een groot probleem. Banken hebben nu eenmaal niet continu voldoende liquide middelen (*cash geld, nvdr.*) in huis om al hun deposito's terug te betalen. Dit geld wordt gebruikt om leningen uit te schrijven en maar een klein gedeelte van de deposito's blijft permanent bij de bank. Een depositogarantiefonds geeft mensen vertrouwen dat, zelfs als de bank failliet gaat, ze hun deposito's terug zullen krijgen en ze dus niet in de rij hoeven te staan. De depositogarantie geeft de bank financiële ademruimte om zich te kunnen herorganiseren. In Cyprus sloten de banken twee weken lang om een *bankrun* te voorkomen. Ook konden mensen maar 100 euro per dag afhalen, allemaal om de banken even financiële ademruimte te geven. Ook na de heropening van de banken werd het kapitaalverkeer sterk beperkt. De depositogarantie werkte hier niet volledig omwille van de grootte van de spaarrekeningen in Cyprus. Door de reputatie van Cyprus als belastingparadijs staan bij de Cypriotische banken enorme spaartegoeden, hoger dan de gegarandeerde 100.000 euro.

Pas in tweede instantie dient het depositogarantiefonds om de gestorte gelden terug te betalen. En net hier zit het probleem. De uiteindelijke werking van het depositogarantiefonds is ingewikkeld. Ten eerste: wie vult dit fonds? Kredietinstellingen en beursvennootschappen moeten verplicht lid zijn van het beschermingsfonds in België. Deze moeten dan een verplichte retributie betalen als bijdrage aan het fonds, maar dit is zeker niet voldoende. In principe is het dus de schatkist die mee borg staat voor de deposito's. Maar bij een tweede bankencrisis zal geen enkel land in staat zijn het faillissement van zijn grootste banken op te vangen. Ten twee-

de: onder wiens depositogarantie valt jouw bank? Niet alle banken binnen België vallen onder de Belgische depositogarantie. Enkel als een buitenlandse bank een Belgische dochteronderneming heeft, valt zij onder de Belgische regulering. Banken met bijkantoren in België of internetbanken vallen meestal niet onder deze regulering en dan moet u gaan uitzoeken waar dan wel. In België vallen de meeste deposito's onder Belgische, Nederlandse, Franse of Duitse garantie.

LANDSBANKI

Een voorbeeld van de werking van een depositogarantiefonds is die van de internetbank Icesave, deel van de IJslandse bank Landsbanki. Landsbanki was een van de vele slachtoffers van de kredietcrisis in 2008 en werd genationaliseerd door IJsland, maar ging vervolgens toch failliet. De tegoeden bij de internetbank Icesave werden bevroren. Aangezien Icesave nog altijd een IJslandse bank was, stond IJsland garant voor de tegoeden. Maar de miljarden stapelden zich op en IJsland weigerde verder garant te staan. Nadien is IJsland dan ook virtueel failliet gegaan. Als reactie hierop namen het Verenigd Koninkrijk, Nederland en Frankrijk beslag op de activa van Icesave om hieruit toch de deposito's te kunnen terugbetalen. Daarnaast hebben zij zelf ook nog een groot deel van de garantie moeten betalen. Alle klanten hebben uiteindelijk hun deposito's tot 100.000 euro teruggekregen, maar Nederland, het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk hebben IJsland aangeklaagd om deze fondsen terug te eisen. Een arrest van de Europese rechtbank stelt IJsland uiteindelijk in het gelijk aangezien de nieuwe regelgeving nog niet van kracht was op het moment van het faillissement van Landsbanki. ■

'T STAD ZIET IEDEREEN

SURVEILLANCE IN DE STUDENTENBUURT

TEKST: STEPHANIE KETELS

De controverse rond de operationele camera op de Ossenmarkt ligt al weer enkele jaren achter ons. Toch blijft het idee van surveillerende camera's in studentikoze straten een gevoelige kwestie. Zeker nu het Antwerpse bestuur besliste om in de studentenbuurt extra camera's te plaatsen. Bij de beslissing zijn de negatieve adviezen van het Antwerps Studentenoverleg (ASO) grotendeels in de wind geslagen. "Wat vooral stoort, is het gebrek aan een adequate argumentatie", zegt Orry van de Wauwer, lid van het ASO.

Antwerpen telt nu 96 camera's en daar komen er binnenkort 21 bij. Daarvan belanden er zeven in de studentenbuurt, verspreid over de Italiëlei, het Frans Halsplein, de Sint-Jacobsmarkt, de Paardenmarkt, de Grote Kauwenberg en de Stads-waag. Het ASO vroeg aan het stadsbestuur een motivering voor de camera's per locaties, maar kreeg het deksel op de neus. Toch gaf het voor vier van de zeven camera's een positief advies. "Op sommige locaties kan een camera nuttig zijn, op andere niet. Zo is een camera aan de Stads-waag minder relevant om grote criminaliteit aan te pakken. Daar gaat het om kleine feiten die zeker moeten worden aangepakt, maar een camera kan daar weinig aan veranderen." Eerder was het ASO al kritisch bij de evaluatie van de camera op de Ossenmarkt. "Het bestuur was bijvoorbeeld opgetogen over het aantal gevatte wildplassers, maar in werkelijkheid haalde het zijn doelstelling niet. De

camera was geplaatst om grote misdrijven tegen te gaan en niet om kleine feiten te beboeten. De echte overlast is nog niet verdwenen."

Nochtans wil het stadsbestuur geen studenten viseren. Philippe Beinaerts, woordvoerder van de burgemeester, licht dit toe: "De beslissing om al dan niet camera's te plaatsen baseren we altijd op objectieve gegevens van de politie, namelijk de criminaliteitscijfers en meldingen van overlast. Daaruit blijkt dat er in de studentenbuurt gemiddeld meer inbraken, gewapende diefstallen, fietsdiefstallen en incidenten van vandalisme voorkomen dan elders in de stad. Het gaat dus om reële en ernstige vormen van overlast waar de studenten zelf slachtoffer van zijn." Toch plaatst het ASO een grote kanttekening bij de objectieve criteria die bij de beslissing zijn gehanteerd. "Die cijfers worden berekend op basis van het aantal klachten

per duizend inwoners. Hierin zijn enkel de gedomicilieerde inwoners opgenomen, maar de effectieve bewoners vielen uit de boot. Dat zorgt voor een scheeftrekking van de situatie." Het lijkt er dus op dat de camera's er komen om de klagende buurtbewoners te sussen, maar de hamvraag blijft of de camera's effectief iets kunnen veranderen.

Het ontbreken van een degelijke argumentatie betekent niet dat het ASO aan de kant is gezet. "De beslissing over de camera's werd zelfs uitgesteld om het overleg met de studenten te laten plaatsvinden", benadrukt Beinaerts. De toekomst zal uitwijzen hoe de samenwerking tussen beide partijen zal verlopen. ASO-woordvoerdster Caroline Leys: "Het nieuwe bestuur is nog maar net geïnstalleerd. We kijken dan ook uit naar het eerstvolgende overleg met de burgemeester en de nieuwe schepen van onderwijs, Claude Marinower."

REPAIR CAFÉ

VOOR DUURZAAMHEID OP LOKAAL NIVEAU

TEKST: JUDITH BUYSSE

Ik heb nummer veertien en zit op een stoel naast andere bezoekers te wachten op mijn beurt. Het nummer staat op een formulier dat me bij de ingang werd gegeven en waarop werd ingevuld wat er gerepareerd moet worden. We zitten in een ruimte achter het café van het Ecohuis. Greet Nulens werkt hier en heeft deze editie van het Repair Café georganiseerd. Een Repair Café is een repareerbijeenkomst, georganiseerd voor en door buurtbewoners. Zij ontmoeten elkaar op een vaste locatie waar gereedschap aanwezig is en waar ze hun meegebrachte kapotte spullen kunnen repareren, geholpen door handige vrijwilligers. De doelstellingen zijn het verkleinen van de afvalberg, het behouden en doorgeven van kennis over repareren en het versterken van de sociale cohesie. Het Ecohuis organiseerde in december 2012 ook het eerste Repair Café van Vlaanderen. Het initiatief past dan ook perfect bij het streven van het Ecohuis: "Samen doen we meer met minder".

Het is een initiatief dat is overgewaaid uit Nederland. Martine Postma, een milieuactiviste, bedacht het concept in 2009. In Nederland en Vlaanderen groeit het vrij snel en nu worden er ook Repair Cafés in Duitsland, Groot-Brittannië, de Verenigde Staten, Brazilië en Australië georganiseerd. Uit de snelle groei blijkt dat het Repair Café duidelijk in een behoefte voorziet, want onvrede over de wegwerpmaatschappij neemt toe. Voor sommige organisatoren primeert het milieuaspect, voor andere het sociale aspect.

REPAREREN KUN JE LEREN

In de westerse wereld worden veel spullen weggegooid, terwijl ze na een eenvoudige reparatie weer prima bruikbaar zouden zijn. Helaas zit repareren bij veel mensen niet meer in hun systeem. Ze weten niet meer hoe het moet en zo verdwijnt reparatiekennis snel. In het Repair Café leren mensen op een andere manier naar hun spullen te kijken en er opnieuw de waarde van te herkennen. Het initiatief draagt ►

**EcoHuis
Antwerpen**

www.antwerpen.be/ecohuis

bij aan een mentaliteitsverandering, die noodzakelijk is om mensen enthousiast te maken voor een duurzame samenleving. Maar bovenal wil het Repair Café laten zien dat repareren leuk en gemakkelijk is. Op de locatie waar het Repair Café wordt gehouden, is gereedschap en materiaal aanwezig om alle mogelijke reparaties uit te voeren voor kleding, meubels, elektrische apparaten, fietsen, speelgoed etc. Ook reparatiedeskundigen zijn aanwezig, zoals elektriciens, naaisters, timmerlieden en fietsenmakers.

Deze editie draait om elektronische reparaties en is erg populair, maar dit type reparaties is vaak wat lastiger. Bij de reparaties aan fietsen en kleding kun je mensen makkelijker zelf aan het werk zetten en de kennis doorgeven. Soms lukt het bij elektronische apparaten niet om het te maken maar kan men wel advies geven over hoe het thuis eventueel zelf gemaakt kan worden. Deze herstellingen en adviezen komen van de vrijwillige reparateurs. Mensen komen graag omdat ze op een andere manier geholpen worden. Het moet niet gezien worden als een gratis dienst, het gaat om de filosofie erachter. Organisaties en buurthuizen ondersteunen zelf het concept door hun eigen netwerk in te zetten om zo hergebruik in de stad te stimuleren. Als je een aantal mensen kent die wel thuis zijn in herstelwerken, dan is een nieuwe editie van het Repair Café snel geboren. Bij een regulier Repair Café kan zowat alles gerepareerd worden. Die zijn vaak ook erg druk bezocht en dan is er wel veel ruimte nodig. Maar in principe kan iedereen een Repair Café organiseren. Ook al is het kleinschalig, het gaat er om dat mensen weer in contact komen met hun buurtgenoten.

Als je weinig tijd hebt moet je er niet heen gaan. De meeste mensen hier hebben dat wel en waardoor het dat dit georganiseerd wordt. Er zijn een paar wachtenden voor me. Naast me zit nummer zeventien met een kapotte radio en nummer dertien met een defecte cd-speler. Om de beurt worden we door Nulens en haar collega's naar een monteur geleid, in principe op volgorde, maar sommige reparaties zijn makkelijker en sneller uit te voeren en bepaalde vrijwilligers zijn beter met bepaalde apparaten. Er zijn zo'n zes vrijwillige

“

***Ik kan je wellicht
niet verder helpen***

”

elektriciens bezig, met onder andere een lampje, videorecorder, stofzuiger en naaimachine. Op eens klinkt er een knal en is er een flits te zien, de aanwezigen schrikken even op. Een van de elektriciens is iets te voortvarend aan de slag gegaan met een koffiezetapparaat en de stoppen zijn doorgeslagen. Binnen een paar minuten klust men weer vrolijk verder, want zo snel zijn vrijwilliger en bezoeker niet uit het veld geslagen. Er komen weer mensen binnengedruppeld, met onder andere een stofzuiger en cassette recorder. Een vrouw vertrekt weer met haar gerepareerde lampje.

DE LEVENSDUUR VAN EEN WEKKERRADIO

Dan ben ik aan de beurt en kom tegenover Ivo te zitten. In het dagelijks leven werkt hij als ICT'er en hij kan zich helemaal vinden in de filosofie achter het Repair Café. Hij vindt dat mensen tegenwoordig te snel iets weggooien dat nog best gemaakt kan worden en dan iets nieuws kopen. Door mensen te helpen kan hij een bijdrage leveren. Ik heb een wekkerradio bij me waarvan de volumeknop los zit, geen grote reparatie lijkt me. Ivo laat me het ding zelf losschroeven en daarna kijken we samen wat er loos is. De volumeknop heeft vroeger vast gezeten met een heel klein schroefje en dat is kwijt. Helaas is er geen voorraad aan schroefjes en boutjes om iets mee te maken. Ivo kijkt nog even of het handig zou zijn om 'm vast te lijmen, maar dan kan hij maar op één volume aan staan en dat lijkt me niet praktisch. Al met al duurt het wel even voordat hij tot een conclusie komt.

“Ik kan je wellicht niet verder helpen.”

“Nee.”

“Maar je hebt wel kunnen zien wat er mis is.”

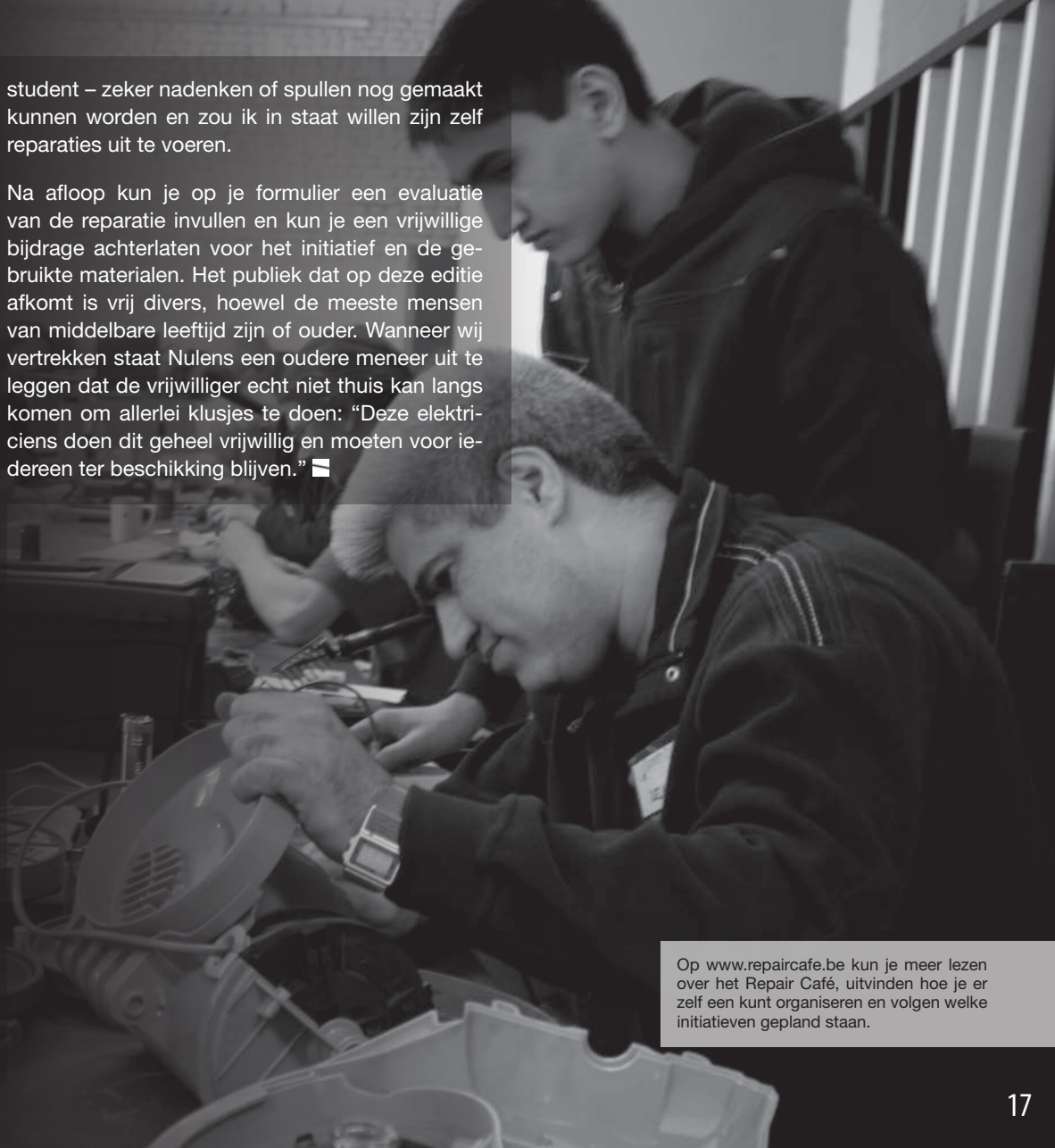
“Ja.”

“Nu kan je het thuis wel zelf doen.”

Dat klopt natuurlijk niet helemaal, want dat is nou juist het punt: dat ik zelf het gereedschap niet heb. Ook zou je wel verwachten dat ze in een Repair Café over wat extra materiaal zouden beschikken om zo'n kleine reparatie te kunnen uitvoeren. Toch ben ik erg vriendelijk geholpen en zal ik – als

student – zeker nadenken of spullen nog gemaakt kunnen worden en zou ik in staat willen zijn zelf reparaties uit te voeren.

Na afloop kun je op je formulier een evaluatie van de reparatie invullen en kun je een vrijwillige bijdrage achterlaten voor het initiatief en de gebruikte materialen. Het publiek dat op deze editie afkomt is vrij divers, hoewel de meeste mensen van middelbare leeftijd zijn of ouder. Wanneer wij vertrekken staat Nulens een oudere meneer uit te leggen dat de vrijwilliger echt niet thuis kan langs komen om allerlei klusjes te doen: “Deze elektriciens doen dit geheel vrijwillig en moeten voor iedereen ter beschikking blijven.” ■

Op www.repaircafe.be kun je meer lezen over het Repair Café, uitvinden hoe je er zelf een kunt organiseren en volgen welke initiatieven gepland staan.

A

EcoHuis

ELKE MAAND ONDERZOEKT *DWARS* EEN VAN DE ZEVEN DEUGDEN. MET BEELDEND MATERIAAL STELLEN WE DE DEUGD VAN DE MAAND VOOR, ZOALS WE DIE OP DE STRATEN VAN ANTWERPEN VOOR ONZE LENS HEBBEN GEKREGEN. DEZE MAAND: HOOP

Sir Yes Sir

INTERVIEW MET FRONTMAN TIJS DELBEKE

Tijs Delbeke is een noeste en dynamische persoonlijkheid, ja ja meneer (haha). Nadat hij bij wijze van spreken met de helft van musicerend Vlaanderen samengewerkt heeft, vond hij het tijd om op eigen benen te staan. Hij richtte Sir Yes Sir op, schreef wat nummers, bracht een plaat uit, noemde deze *We Should Talk* en plakte een uilskuiken op de cover. Dat allemaal terwijl hij momenteel iets in de pap te brokken heeft bij Dez Mona, Roosbeef en het Ellen Schoenaerts Kwartet. En hij heeft gestudeerd, zeg! “Die jongen moeten we onder de loep nemen,” dachten we bij dwars. Tijd voor Tijs.

Tekst: Bart De Decker • Foto's: Astrid Vingerhoets

Wat heb je gestudeerd?

Tijs Delbeke Ik heb Taal- en Letterkunde: Engels-Nederlands gestudeerd hier aan Universiteit Antwerpen met nog een extra jaar Ibero-Amerikaanse studies in Leuven. Daarna heb ik anderhalf jaar onderzoek gedaan, opnieuw in Antwerpen. Dat was een project rond live ondertiteling en spraakherkenning. Ik verzamelde data bij de VRT om uit te zoeken hoe die spraakherkenning verbeterd kon worden. Dus ik ben toch wel een lange tijd student geweest.

Hoe beleefde jij je studententijd? Was je vooral een ijverige student of eerder een caféganger?

Delbeke Studeren vond ik geweldig. Taalkunde was iets dat mij fel interesseerde en daardoor ben ik altijd redelijk goed door mijn jaren geraakt, terwijl ik toch tijd genoeg had voor plezier en andere dingen. Ik was toen ook al met muziek bezig. Al sinds mijn kindertijd heb ik steeds geprobeerd om zoveel mogelijk dingen te combineren, dus dat was in mijn studententijd niet anders. Maar ik heb me bijvoorbeeld nooit bij een studentenvereniging aangesloten. Dat heeft mij altijd minder geïnteresseerd. Ik kende genoeg mensen uit mijn studierichting dus het was bijvoorbeeld niet nodig uit sociale overwegingen. Ik heb ook nooit op kot gezeten maar woonde bij mijn ouders in Edegem.

Je bent altijd in Antwerpen blijven wonen?

Delbeke Tijdens mijn jaar in Leuven was het pendelen. Ik heb toen ook twee maanden lesgegeven op mijn vroegere middelbare school, dus moest ik de hele tijd met de trein over en weer. Dat was een drukke periode. Toch heb ik nooit de behoefte ge-

had om me in Leuven te vestigen. Pas toen ik aan mijn doctoraat begon, ben ik apart gaan wonen in Berchem.

Leuke buurt?

Delbeke Ja, fantastisch. Ik woon hier graag: je bent onmiddellijk in 't stad, maar zit niet te dicht bij het centrum, allemaal leuke Turkse winkeltjes in de buurt, dicht bij het station. Fijn.

“

Ik heb nooit de ambitie gehad om permanent bij dEUS te blijven

”

BARMAN EN CO

In een artikel in De Standaard word je 'Antwerpen best bewaarde geheim' genoemd. Voel je jezelf een echte Antwerpenaar?

Delbeke Ik ben niet zo met dat soort identiteit bezig, eerlijk gezegd. Ik ben in Edegem opgegroeid dus het zou raar zijn als ik me geen Antwerpenaar zou voelen. Het was wel evident voor mij dat ik in Antwerpen zou blijven wonen. Je bouwt hier tenslotte een vriendenkring op en er is een heel bruisende muziekwereld.

Ben je vroeg met die wereld in contact gekomen?

Delbeke Ik zat in een groepje met vrienden (SOPHA, nvdr.) en onze wereld beperkte zich op dat moment tot Edegem, Mortsel en omgeving. Pas toen ik met Liesa Van der Aa bij Louisa's Daughter speelde, ben ik echt in contact gekomen met die wereld. Ik heb toen bijvoorbeeld Tom Pintens leren kennen en even met hem gespeeld. Maar het is vooral gebeurd in 2009, net nadat ik besloten had om te stoppen met mijn doctoraat. Toen mocht ik een tijdje bij dEUS spelen. Dat heeft natuurlijk heel veel deuren geopend.

Waarom denk je dat ze je toen gevraagd hebben?

Delbeke Ze wilden voor hun zomershows iets heel speciaals doen met veel extra muzikanten. Het zal hen dan ter ore gekomen zijn dat ik nieuw was op de scène en verschillende instrumenten kon bespelen. Ik heb bij hen echt van alles gespeeld: gitaar, toetsen, percussie, trombone.

Was dat een groot verschil met wat je daarvoor gedaan had op muzikaal gebied?

Delbeke Ja, dat was niet te vergelijken. Je staat ineens op Pukkelpop te spelen, voor duizenden mensen. Het waren natuurlijk slechts een paar shows, maar echt een supergoede ervaring. Voor mij was het wel heel duidelijk dat dit maar tijdelijk was. Ook al ging het om dEUS, het was een tussentijds project en ik heb nooit de ambitie gehad om permanent bij hen te blijven. Het was vooral een goede leerschool. Onmiddellijk daarna heb ik mijn eigen groep opgericht. ►

Sir Yes Sir. Dat was het uiteindelijke doel?

Delbeke Sowieso. Mijn eigen muziek maken met mijn eigen groep. Ik had daarvoor eigenlijk al een andere eigen band: Valderama. Maar in 2009 heb ik Sir Yes Sir opgericht, een groep die ondertussen overigens sterk veranderd is. Naast mezelf is alleen Alban (*Sarens: de saxofonist, nvdr.*) er al vanaf het begin bij. Met de huidige bezetting spelen we nu een kleine twee jaar.

OEHOE

Is het handig voor een nieuwe band om al connecties te hebben in de muziekwereld?

Delbeke Goh, een beetje mischien. Het echte ijkpunt is toch het debuut. Dit bepaalt uiteindelijk hoe vaak je kan gaan optreden. Onze plaat heeft goede recensies gekregen dus dat helpt ook wel natuurlijk. Het is niet omdat je mensen kent, dat het allemaal per se sneller gaat. Ik heb toch de indruk dat wij er zelf heel hard voor geknokt hebben en lang hebben zitten zoeken naar wat we wilden maken.

Na vier jaar is jullie eerste

plaat uit. Waarom hebben jullie zo lang gewacht?

Delbeke We hebben twee EP's uitgebracht, dus we hebben zeker niet de hele tijd stilgezeten. Het was wel bewust even wachten hoor. Eerst een paar singletjes uitbrengen, dat vind ik niet zo'n slecht plan. Voor ons was het de goede keuze om te wachten. We zijn tevreden met de twaalf nummers op de plaat.

Heb je die nummers pas geschreven nadat je Sir Yes Sir hebt opgericht of zaten ze al langer in je hoofd?

Delbeke Een paar nummers had ik al, maar ik ben pas echt begonnen schrijven toen we met de groep begonnen. De oudste nummers op de plaat zijn 'Ideas For a Waste of Time' en 'Life Abuse'. Die heb ik als eerste geschreven.

Vanwaar het uilskuiken op de cover?

Delbeke Het is het jong van een Afrikaanse Oehoe. We wilden een beetje spelen met de ambiguïteit van dat dier: de uil is een symbool van wijsheid maar tegelijkertijd duidt jeugd op onervarenheid. Het klopt ook voor ons als band: we zijn allemaal muzikanten die

al even bezig zijn, maar dit is wel ons debuut als groep. We leggen dus een vorm van kwetsbaarheid aan de dag. Los daarvan vonden we het een sterk beeld. Schattig en tevens een beetje griezelig: hij staart je zo aan. Als je dat dan combineert met de titel: We Should Talk.

Is die titel een persoonlijke opmerking tussen twee personen of eerder een maatschappelijk statement?

Delbeke Beide. Het zijn maar drie woorden, maar die bevatten zowel iets persoonlijks als iets universeels. De titel heeft ook een appellerende functie: "Hey, hier staan we. Wij hebben iets te vertellen."

BALKAN TOUR

Hebben jullie al veel shows gespeeld sinds de plaat is uitgebracht?

Delbeke Best wel. We zijn nu nog aan het toeren tot half mei ongeveer, met veel shows in Nederland.

Hoe reageerden ze daar?

Delbeke Geweldig eigenlijk. Ik had dat eerlijk gezegd niet verwacht maar we hebben altijd al een goede opkomst gehad. Ongelooflijk. Het Nederlandse publiek is ook veel directer; je krijgt daar tijdens een concert veel meer van terug. Als Nederlanders het goed vinden, zullen ze echt juichen. In België wachten de mensen af tijdens een optreden. Als ze het goed vinden, komen ze dat achteraf tegen je zeggen. Dat is toch een duidelijk verschil. Maar we hebben echt al een pak toffe

shows gespeeld.

Welke shows springen er voor jou uit?

Delbeke Ze hebben allemaal wel iets speciaals. We spelen voorlopig nog steeds voor een redelijk klein publiek, maar elke zaal of club heeft een eigen sfeer. In Hasselt speelden we bijvoorbeeld in een klein zaaltje dat stampvol zat, heel cool. Rotterdam was de *max* en de *Charlatan* in Gent ook.

“

Het is niet omdat je mensen kent, dat het allemaal per se sneller gaat

”

Er is niet echt één show die eruit springt, de tour op zich was heel leuk. Het ziet er trouwens naar uit dat we in de zomer nog veel gaan spelen.

Heb je ooit al rare dingen meegemaakt in je muziekcarrière?

Delbeke Elke band speelt wel eens op een of andere receptie waar iedereen je dood zit te staren. Zo'n "What the fuck doen jullie hier"-blik. Maar wat mij van vroeger vooral is bijgebleven, en wat ik elke beginnende band kan aanraden, is de Balkan Tour die ik twee keer met SOPHA gedaan heb. Dat was echt absurd: je verdient er absoluut niets

aan en in het beste geval vind je iedere nacht een slaapplek en wat eten, maar de ervaring die je opdoet is onbeschrijflijk. Wij reden met tien à elf man in twee busjes rond en maakten gewoon muziek; de mensen daar waren heel enthousiast. Een superfijne tijd.

Ligt de focus momenteel volledig op Sir Yes Sir of ben je nog met andere projecten bezig?

Delbeke Sir Yes Sir heeft prioriteit, maar ik speel bijvoorbeeld nog bij Dez Mona. Daarmee ben ik nu ook aan het toeren. Dan is er verder Roosbeef (*Nederlandse band rond Roos Rebergen, nvdr.*) en heb ik ook nog meegewerkt aan de nieuwe plaat van Ellen Schoenaerts. Mensen zeggen soms te snel dat het te veel is. Ik probeer mezelf niets wijs te maken: zolang het allemaal te combineren valt, blijf ik het met veel plezier doen. Als het te veel wordt, krijgt Sir Yes Sir voorrang. Dat weten Roos en Gregory (*Frateur: frontman van Dez Mona, nvdr.*) ook en ik weet dat ze mij daarin zullen steunen. Ik wil trouwens vrij snel beginnen aan een nieuwe plaat en ben dus al een beetje aan nieuwe nummers aan het schrijven.

Ben je blij dat je volledig voor de muziek gekozen hebt? Geen talentkriebels meer?

Delbeke Die interesse zal altijd wel blijven bestaan, maar ik heb zeker geen spijt. Het voelt totaal niet aan alsof ik mijn studies heb weggegooid. Voor mij was die opleiding heel belangrijk, eerder als algemene vorming dan als voorbereiding op een beroep. Ik heb gevonden wat ik graag doe en sta elke dag met plezier op. ■

De Internationale Editie

YLIOPPILASTUTKINTO EN ANDERE ZAKEN

Geen zichzelf respecterend blad zonder buitenlands nieuws, dachten wij. Elke maand bieden we daarom een buitenlands student de kans zijn visie op de actualiteit te delen. Het gaat van kwaad naar erger hier op planeet Aarde. We zitten nog steeds middenin een van de grootste financiële recessies in mensenheugenis, de opwarming van de aarde gaat door, Noord-Korea rolt zijn nucleaire spierballen en Syrië zet zijn Arabische Lente voort. Zelfs Justin Bieber lijkt de pedalen kwijt. Geen wonder dat Benedictus de wereld een subtiele middenvinger heeft gegeven. "Fuck Christus en Bieber! Ik ga naar Finland." Waarschijnlijk zal hij dat gedacht hebben. Mozes koos het verkeerde Beloofde Land.

Ja, het is hier erg koud. Meestal dalen de temperaturen hier tot een barre -20 graden Celsius. Dan heb ik het niet eens over de strenge winterperiode. Als we een warme zomer ervaren schommelt diezelfde temperatuur een aantal graden hoger. We zijn tenslotte geen geïsoleerde Vikings. In alle eerlijkheid durf ik te zeggen dat het klimaat in Finland misschien wel het enige punt is waar aan gewerkt

kan worden. Spijtig genoeg hebben we de temperatuursschommeling niet in de hand. Waarschijnlijk hebt u al talloze lijsten gezien waarin Finland telkens de hoogste positie bekleedt. Een ware vergelijking kan ik niet echt maken. Desalniettemin kan ik zonder enige blijk van twijfel zeggen dat ik Suomi nooit, op vrijwillige basis, zou verlaten. Akkoord, ook Finland

voelt de allesomvattende crisis. Vele zelfstandigen zijn failliet gegaan. Grote bedrijven worstelen steeds door. Het geld stroomt beetje bij beetje weg. Maar het beetje geld dat overblijft – ik spreek hier nu misschien wel in hyperbolische termen – wordt in het onderwijssysteem gestopt. Zonder opscheppen, het Finse onderwijs staat er. Dankzij de niet aflatende steun van de regering en het creatieve leerplan, is het geen verrassing dat Finland die eerste plaats bekleedt.

Van kindsbeen af word je gevolgd. De kritische en belangrijkste periode van je volledige academische carrière is de kleuterklas. Individualiteit, kwaliteit en het 'leren leren systeem'. Want kinderen worden niet onderwezen, ze leren zelfstandig doorheen tal van creatieve en interactieve tools. Ouders van pasgeborenen krijgen meteen drie boeken toegewezen om de leescultuur te voeden. De jonge kinderen die excelleren, worden erop gewezen anderen te helpen. Dit laatste is de basis van het onderwijssysteem: elkaar helpen. Natuurlijk wordt het kind ook bijgestaan door de leerkracht, maar het is de interactie en de band die de kinderen met elkaar vormen die een centrale positie inneemt. Vele uitwisselings-

studenten staan versteld hoe compact, intens en familiair de allereerste onderwijsperiode al is. Ik voel steeds opnieuw een patriottische opwelling bij het horen van hun geklaag en het zien van hun opvallende mond. *Oi maamme, Suomi, synnyinmaa, soi, sana kltainen!* Een traan loopt langs mijn wang.

83 PROCENT SMÖRGÅSBORD

Nadat men de eerste zeven jaren van zijn leven heeft gependend in de kleuterklas, trekt men naar de middenschool. Dit is, net zoals de kleuterklas, een verplichte leerschool. Een leerschool die over het hele land verspreid is. De grootste steden en de kleinste dorpen, men kan werkelijk overal naar school gaan. Het gratis openbaar vervoer zorgt voor de verbindingen. Ook hier wijkt het Finse onderwijsstelsel af van de rest van de wereld. Een klas telt hooguit vijftien studenten. Alle leerkrachten hebben één of meer Masters op zak. Het curriculum dat elke leerkracht moet volgen is aangepast aan hun persoonlijkheid, type van lesgeven, enzovoorts. De gebouwen worden neurotisch proper gehouden, waardoor alle leerlingen letterlijk op hun sokken naar school gaan. Huiswerk is een minimaal

gegeven. Hierdoor heeft de student tijd voor buitenschoolse activiteiten zoals muziek, sport, literatuur, film en kunst. Na deze intensieve negenjarige opleiding volgt men een driejarige voorbereiding voor de universiteit of een polytechnisch instituut. Het fun-

“
Neutraliteit is het kernwoord
”

dament waarop deze leerschool steunt, is het *Abitur*. De Finse term hiervoor is *ylioppilastutkinto*. Zeg dat maar eens vijf keer achter elkaar. Op basis van de behaalde score wordt men toegelaten op de universiteit. 83 procent van de studentengroep behaalt hier een positieve uitslag. Ik zeg het nogmaals: 83 procent.

Ik wilde niet opscheppen, maar ik heb het gevoel dat ik dat wel gedaan heb. Aangezien ik die eerste stap al heb gezet, is het ook niet meer dan normaal

dat ik verder ga. Stoïcijns gedrag is niet typisch Fins. Alhoewel. Wie ooit *The Muppets* op de voet heeft gevolgd, weet diep vanbinnen dat de *Swedish (Finnish?) Chef* het intelligentste wezen was van het zootje ongeregeld. Hij hield zich op in de chaotische achtergrond en gaf iedereen te eten wanneer het nodig was. Het is een prachtige analogie die kan doorgetrokken worden, niet enkel bij mijn vaderland. Finland heeft doorheen zijn geschiedenis zowel de Russen als de Duitsers moeten weerhouden. Zwitserland lag altijd gekneld tussen oorlogvoerende ‘supermachten’. Neutraliteit is het kernwoord. *Seisova pöytä* – het wereldberoemde smörgåsbord – is beter en gezonder dan McDonalds.

En wees eerlijk: is *Finnish Chef* niet het grappigste personage uit *The Muppets*? ■

Auro Jaakkola studeert Intercultural Studies aan de universiteit van Jyväskylä. Wij danken hem voor zijn bijdrage.

Lasertherapie bestrijdt cocaïneverslaving bij ratten

Drugsverslaafde ratten hebben minder nood aan cocaïne nadat een deel van hun hersenen met laserlicht is bestraald. De knaagdieren kregen een shot en elektroshocks toegediend, dan pas geraakten ze aan cocaïne. De beestjes die ondanks deze pijn bleven gebruiken, werden gezien als 'compulsieve cocaïnegebruikers'. Na de bestraling hadden ze minder behoefte om het hendeltje over te halen. Deze techniek zou in de toekomst gebruikt kunnen worden om het verslavingsgevoel bij mensen in te perken.

Haaien grotere honger dan gedacht

Witte haaien hebben een grotere behoefte aan energie en dus ook een grotere eetlust, in tegenstelling tot wat wetenschappers eerder veronderstelden. De onderzoekers bestudeerden de zwemsnelheden van de haaien en de stofwisseling die nodig was om deze snelheden te bereiken. Daaruit bleek dat haaien slechts 15 dagen overleven met een maaltijd van ongeveer 30 kilo. Uit een eerder onderzoek werd afgeleid dat een haai daar een anderhalve maand van kon leven. Door de nieuwe studie kunnen we beter inschatten welke invloed haaien op hun ecosysteem hebben.

kort

over onderwijs en onderzoek

Tekst: Stephanie Ketels

Valse hoop beter voor resultaten

Een hoog zelfvertrouwen heeft een positieve impact op de prestaties van studenten. Een Duitse en Australische psycholoog deelden 40 studenten op in twee groepen en legden aan iedereen een meerkeuzevragen voor. Ze vertelden aan één groep dat het juiste antwoord razendsnel op het scherm zou verschijnen zodat hun brein het onbewust zou opslaan. Studenten uit deze placebogroep scoorden beter dan studenten in de andere groep.

Sporttelex

JUDO Roxane Taeymans pakte zilver op de Europacup Judo in Sarajevo. In de finale bleek de Slowaakse Anka Pogacnic net iets sterker. •

HOCKEY Opnieuw hoerageroep voor **Jeffrey Thys** en **Felix Denayer**. Zij plaatsten zich met de Dragons voor de halve finales van de Euro Hockey League met een overwinning van 5-1. • **GYMNASTIEK** Acrogymanst **Sebastian Boucquey** won goud met zijn team op de Maia Acro World Cup in Portugal.

Oorzaak flauwvallen bij bloedfobie ontdekt

Een onderzoeker aan de Universiteit van Stanford heeft uitgevist waarom hematofoben flauwvallen bij het zien van bloed. De oorzaak ligt bij vasovagale syncope, een moeilijke term voor bewustzijnsverlies veroorzaakt door een overreactie van de tiende her-

senzenuw. Deze fobische reactie vertrekt vanuit een oerinstinct en zou evolutionair nuttig zijn geweest: van doen alsof men dood was in gevaarlijke situaties tot een lage bloeddruk, waardoor de mens niet doodbloedde bij verwonding.

◀▶ DWARS HERBELUISTERT

dwars herbeleeft de klassiekers

Usher Confessions Special Edition

Tekst: Eline Verstegen

REWIND We schrijven 2004. Geen al te best jaar, met de tsunami in Azië (een woord waar ik voordien nog nooit van had gehoord), het overlijden van bekende mensen zoals Theo Van Gogh en Jacques Derrida (waar ik toen ook nog nooit van had gehoord), de lancering van Facebook (waar ik pas vier jaar later van hoorde, volgens mijn tijdlijn) en de overwinning van Ruslana op het Eurovisiesongfestival (waar ik nu gelukkig niets meer van hoor). Ik was dertien, zat net op de humaniora en ging met een Eastpak-rugzak, Puma-schoenen, brede broeken en een beugel door het leven. Inderdaad geen topjaar dus. Maar zoals altijd was er licht in de duisternis: Usher bracht *Confessions*, zijn vierde album uit.

PAUSE In deze periode volgde ik hiphop-lessen, waar ik *bouncend* en *slidend* in contact kwam met typische R&B-nummers. Nadat ik een paar hitsingles op de radio en TMF had gehoord, had Usher me helemaal ingepakt. Ik kocht de *special edition* van het album, waar een extra nummer met Alicia Keys op stond – een ander idool van dat moment. In mijn kamer shakete ik de beste moves uit mijn lijf en zong alle nummers met een grenzeloos inlevingsvermogen mee. Mijn *nickname* op MSN was niet voor niets een tijd lang PaRTy aNiMaL (*seriously*) en op Ushers muziek manifesteerde zich dat het best.

PLAY Negen jaar later schaam ik me het merendeel van de tijd rot voor deze periode uit mijn jeugd. Intussen ben ik opgegroeid (zij het dan vooral mentaal en niet fysiek) en heb ik geleerd over het verschil tussen meerwaarde en oppervlakkigheid. Ik weet dan ook dat deze plaat van Usher slechte, commerciële R&B-nummers bevat, die niet zullen bijdragen tot verdere zelfontplooiing. Maar geef nu toe; wie zingt er niet mee wanneer op een feestje 'Yeah!' door de boxen klinkt? ■

Tekst: Benjamin Theys

Slayer Angel of Death

REWIND AAAAAAARGH, de intro van het liedje dat officieel het einde van mijn kind-zijn inluidde. Kenners van zwaardere metalen herkennen natuurlijk meteen 'Angel of Death' van Slayer, liefst 4 minuten en 51 seconden pure en onversneden heavy metal, overgoten met een tekst over de engel des doods *himself*, een zekere Josef Mengele, de arts van Auschwitz die verschillende walgelijke experimenten uitvoerde op de onfortuinlijke zielen die daar terecht kwamen. Een lied waardoor er zich vanaf de eerste minuut kippenvel op mijn armen vormde, mijn bloed sneller stroomde en mijn ingebeelde lange haar heen en weer schudde tijdens het headbangen.

PAUSE Ik was 14 jaar en ging elke ochtend samen met een vriend naar school. Op een dag gaf hij mij een cassette (aan de jongste lezers die niet weten waar ik het in godsnaam over heb, vraag maar aan je ouders): "*Lustert ier vanaovond mor is enne*". En zo geschiedde. De pompende drums, de schreeuwende gitaren, de ruwe stem. Een heel nieuwe wereld ging voor mij open. Dag onschuldige muziek (nou ja, Queen?), welkom duivelsgebroed. Welaan dan!

PLAY We zijn nu dertien jaar verder nadat ik het nummer voor de eerste keer op mijn stereoketen beluisterde en bijna 27 jaar nadat het voor de eerste keer werd uitgebracht. 'Angel of Death' is een klassieker waar weinig *metal* nummers aan kunnen tippen. Het nummer lokte door zijn tekst ook de nodige controversen uit. De Shoah ligt nu eenmaal gevoelig bij een overgroot deel van de bevolking. Een poging van Slayer om een soortgelijke controverse uit te lokken met het nummer 'Jihad' had minder succes. Als afsluiter toch dit: al was ik grote fan van het hele *Reign in Blood* album, toch ben ik mezelf dankbaar dat ik me toen geen lange lederen jas heb aangeschaft en mijn haar heb laten groeien. Ik heb andere slechte keuzes gemaakt, maar die zijn voor een andere *dwars* herbeleeft. ■

BIJ MONDE VAN DU MON

KRITISCH EN POSTMODERN FIETSEN DOOR A STRATEN

Er zijn zo van die ongelooflijk ijverige studenten die net van een andere planeet lijken te komen en een buitenaards gevoel voor timemanagement hebben. De *studentus voluntaris* is een ras apart en door middel van buitengewoon slechte schaduwtechnieken, heb ik het op mezelf genomen om de natuurlijke habitat van deze soort in de schijnwerpers te werpen. Dit keer doe ik mee met Jonathan, vrijwillig fietser en ondersteuner van Critical Mass Antwerpen.

Op de laatste vrijdag van de maand wordt naar goede gewoonte op het Theaterplein verzameld om samen te gaan fietsen. Als ik aankom, ga ik onwennig aan de kant zitten. Ik ben dan al niet zo'n fervent fietser (wat zich vertaalt in de geleende fiets die ik onhandig meesleur), de grote groep aan fietsenthousiastelingen die ik verwachtte te zien, is er niet. Of toch? Ik zie zo'n tien mensen staan. Een grappig zicht, want terwijl ik dit tiental observeer, merk ik op dat er meer voyeurs zijn. Deze voyeurs zijn met z'n drieën, uitgerust in politie-uniform, fluo vestjes en perfecte, peperdure fietsen. Van een afstand staan ze de tien *Critical Massers* gade te slaan. En ik kijk naar hen. Wat een postmodern metavoyeuristisch schouwspel!

POLITIE-ESCORTE

Ik besluit mijn *insider* toch even op te bellen, om er zeker van te zijn dat ik wel op de goede locatie ben. Ik zie Jonathan in zijn broekzak tasten en zijn gsm bovenhalen. Ik zit juist. Ik wandel naar het groepje dat uit vier kerels, een vrouw in overall met bakfiets en een jong gezin bestaat. Jonathan ontvangt me hartelijk en legt uit wat de bedoeling van de meeting is: "Critical Mass komt uit de Verenigde Staten. Het is allereerst een collectieve overtuiging om het stalen ros *en masse* te vieren. Elke laatste vrijdag van de maand fietsen er zo wereldwijd mensen gemiddeld een uurtje rond in hun respectievelijke steden, gewoon voor het samen-

zijn en om het genot van de wind door je haren te voelen." Door de huidige koude, en de ongelukkig gekozen open pumps die ik aanheb, ben ik niet helemaal mee. "Ten tweede is het ook een protest. Het is een manier om de te grote aanwezigheid van gemotoriseerde voertuigen in stadscentra aan te kaarten. Het doel is een bredere erkenning te geven aan de fiets, de fietser en de plaats die zij verdienen in een stad."

Ik vraag me af waarom we nog staan te wachten. Jonathan zucht en lacht: "Onze relatie met de politie is nogal speciaal. Vroeger deden we nog de moeite om onze fietsactie, die dus geheel vreedzaam verloopt, als evenement aan te vragen bij de gemeente. Nu doen we dat niet meer, mede omdat er in de winter minder mensen meedoen. Als je met je vrienden gaat fietsen, ga je dat toch ook niet eerst aangeven?" Ik schud m'n hoofd. "Nu ja, sindsdien staat de politie erop dat we geëscorteerd worden en dat alles volgens de verkeersregels verloopt. Op dit eigenste moment staan we dus te wachten op hun goedkeuring om te mogen vertrekken. Kan je dat nu geloven?" Eerlijk, ik kan

Tekst: Denies Du Mon • Foto's: Eline Verstegen & Isabeau Vogeleeer

het niet geloven. Na overleg tussen een van de *Critical Massers* en de politie wordt uiteindelijk op geheel arbitraire basis beslist dat de tijd gekomen is om te vertrekken. En dat doen we, gevolgd door onze eigen politie-escorte van drie. Er is niet echt een fietsroute uitgestippeld. We houden het spontaan en we volgen gewoon de mensen vooraan richting Park Spoor Noord.

CRITICAL FAIL

Ik bevind me naast de vrouw met bakfiets. Ze draagt een vuile overall, heeft warrig haar en lijkt een steevaste liefde voor natuur te zweeten. Ze fietst al geruime tijd mee met Critical Mass uit ecologische en principiële overwegingen. “Fietsen is gewoon nodig voor de planeet,” zegt ze. Ze is niet onder de indruk wanneer ik in de eerste bocht de remmen moet toegooien en bijna tegen de grond smak. Dat was dan het einde van ons gesprek en het einde van mijn zelfvertrouwen. Gelukkig komt Noam naast me fietsen. “Ja, je komt hier wel, *euhm*, in stijl fietsen,” lacht die. “Fietsen er dan enkel hippies mee normaal?” vraag ik half grappend,

half beschaamd om mezelf. “Zo lijkt het vandaag wel een beetje, hé?” Hij vertelt me over zijn ervaring met Critical Mass in Parijs. Vorig jaar fietste hij helemaal naar daar om zijn eerste Critical Mass ervaring op te snuiven. “Het was zo overweldigend, zo groots. Zo moet het hier ook worden.”

“

Mevrouw de politieagente, het is nogal verwarrend

”

Ik merk op dat we in België toch niet erg moeten klagen over fietspaden en dergelijke. “Het valt al bij al nog wel mee,” zeg ik nog. Totdat we luttele minuten later een brug tegenkomen waarop een bordje staat dat aangeeft dat voetgangers moeten oversteken. Over fietsers staat er niets, ook al is

het fietspad abrupt ten einde. Met een triomfante-lijke grijns draait de koploper zich om: “Mevrouw de politieagente, ik weet niet wat ik moet doen. Het is nogal verwarrend.” We worden verzocht af te stappen en over te steken.

Nu fietst Floris naast me. Net zoals zijn voorgangers laat hij zich even enthousiast uit over het fietswezen, over de nobelheid en het praktische nut van de fiets en de leut van Critical Mass. Jonathan nodigt me nog uit voor de Fietskeuken. Ik stel me een avontuurlijk scenario voor waarbij ik achter een fornuis op een fiets zit te kokkerellen, maar word bitter teleurgesteld als hij me uitlegt dat je tijdens de Fietskeuken wordt aangeleerd je eigen fiets te herstellen. Dit vindt plaats in Jeugdcentrum Kavka. Misschien moet ik mijn eigen fiets dan maar eens herstellen, en kan ik mijn geleende ros heelhuids aan mijn barmhartige samaritaan terugbezorgen. Fietsen op vrijdag, het is een leuk avontuur, vooral als je het doet met praatgrage vreemden en als de politie je op de hielen zit. ■

NATIONAL GEOGRAPHIC

ONDERZOEKERS MAKEN TV-DEBUUT

TEKST: BENJAMIN THEYS & SANNE PERVE

Wie af en toe wel eens rondzapt op tv en na 5 minuten beseft dat er weer niets deftig op onze Vlaamse zenders te zien is, belandt al wel eens op National Geographic. Sinds 21 maart bestaat dan ook de kans dat je het programma Behind the Science hebt gezien, dat voor de gelegenheid gemaakt werd in samenwerking met onze eigen Universiteit Antwerpen. De reeks moet toekomstige studenten warm maken voor een opleiding in een wetenschappelijke richting. Na de aflevering over wetenschappelijk rioolonderzoek hebben we daar wel wat cynische vragen bij, maar goed, misschien heeft niet iedereen een even gevoelige neus als *dwars*.

In het programma van National Geographic geeft de Universiteit Antwerpen je de kans om het leven achter de wetenschap te ontdekken. De wetenschappers van onze universiteit komen naar voor met baanbrekend onderzoek gaande van meekijken met de meest nauwkeurige microscoop ter wereld tot het ontdekken van drugssporen in ons drinkwater. Coke blijkt een echter topser te zijn in het Antwerpse nachtleven, en dan hebben we het hier natuurlijk niet over de frisdrank. Maar de onderzoeken gaan verder dan analyses van het Antwerpse rioolwater. In een tijd waar de vraag naar alternatieve energiebronnen steeds prangender wordt, gaan ze ook in Behind the Science op zoek naar vernieuwende energieleveranciers dankzij de grootste bio-energieplantage in België.

Ook opvallend was de reclamecampagne die gevoerd werd voor deze reeks. In samenwerking met het reclamebureau LDV werden er een aantal originele reclamestunts uitgewerkt. Zo overschilderde topkunstenaar Koen van den Broek een replica van de Madonna van Fouquet, om die daarna aan een röntgenfoto te onderwerpen, net zoals dat gebeurt met antieke kunstwerken om zo een beter beeld te krijgen van de verschillende lagen in een schilderij. Niet enkel de traditionele en niet-traditionele wetenschap wordt hier onder de loep genomen, ook de kunstgeschiedenis krijgt hier nieuwe wendingen. Plots worden nieuwe gezichten en schetsen ontdekt in schilderijen van oude meesters, na jaren verstopt te hebben gezeten onder lagen verf.

National Geographic staat bekend voor de wetenschappelijke documentaires die duidelijk maken dat wetenschappers meer doen dan hun dagen slijten met suffe boeken en obscure experimentjes. Dat er nu een documentaire van Vlaamse bodem op het kanaal te zien is, is een unicum. Sinds 2000 is de zender actief in Nederland en met Behind the Science wordt de grens overgestoken om zo ons klein Belgenlandje op de wetenschappelijke kaart te zetten. Dat dit via Universiteit Antwerpen gebeurt, kunnen we enkel met gezond chauvinisme toejuichen!

Behind the Science op National Geographic, meer info en online afleveringen via www.uantwerpen.be of www.natgeotv.com/nl/behind-the-science

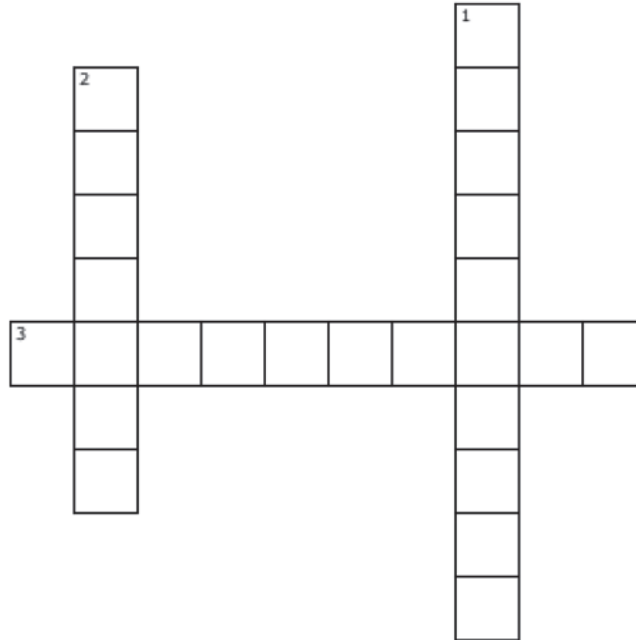
CRYPTOGRAM

ENIGMATISCHE TOMBE DER KRUISWOORDEN

Nadat u hoogstwaarschijnlijk gechoqueerd achterbleef in een vat vol emotie na het lezen van dit prachtig maandblad, offreert *dwars* u een fabelachtig cryptogram. Stuur de antwoorden via elektronische briefkaart naar contact@dwars.be – of per papyrusrol naar Paardenmarkt 91, bus 01. Met dank aan de ravissante Linda Schools verkrijgt de winnaar vervolgens een stapel cultuurcheques. Cultuurcheques, verdorie!

OPLOSSING VORIGE MAAND

Thalia Sleenckx was de winnaar van onze vorige breinbreker. Gefeliciteerd Talhia!

VERTICAAL

1. taalkundige fraude
2. Engels oorlogsjargon

HORIZONTAAL

3. achter het drumstel

HET GROTE ER-HEEFT-EEN-BENDE-PLEBEJERS-BIJ-

Ergens tussen het begin van de paasvakantie en het einde van de paasvakantie werd er ingebroken op de redactie van *dwars*. Dat de datum onbekend blijft ligt aan het feit dat wij simpelweg niet aanwezig waren. Niet dat wij op vakantie waren, oh god, nee. Het voltallige *dwars*-team bevond zich op een conferentie over Alexander De Croo in Argentinië. Meer daarover in de volgende editie, want voorlopig valt wat daar besproken werd onder staatsgeheim.

Kregen we daarna toch telefoon van een gros kranten en televisiestations. Of ze geen foto's konden komen maken van het slagveld dat ze zich voorstelden dat ons leeggeroofd gebouw nu was. We moesten hen jammer genoeg teleurstellen, aangezien toen het nieuws bekend werd gemaakt via een communiqué van de Politie Antwerpen, wij allen net weg waren naar Windhoek, Namibië, om daar een presentatie over po-

litieke irrelevantie bij te wonen. Dat had overigens niets te maken met onze conferentie in Argentinië.

Maar! Goed nieuws! De journalisten en fotografen die stiekem voor één keer niet uit waren op een sappig verhaal, maar er integendeel slechts naar verlangden onze karige hutten e.a. van binnenuit te kunnen ontdekken, kunnen hier hun hart ophalen:

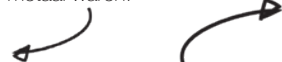

Hier bevonden zich ook de drie andere laptops van de hoofdredactie. Er blijkt ook een doos zakdoekjes en een discrete bus handlotion verdwenen te zijn.

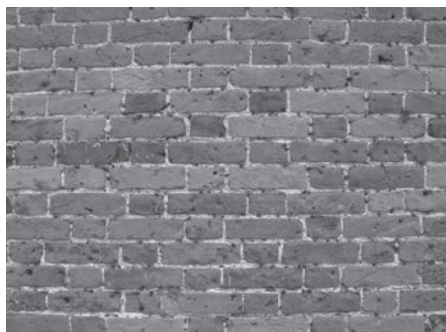
DWARS-INGEBROKEN-FOTOREPORTAGE

Alhier bevonden zich onze trofeeën en medailles, gewonnen voor baanbrekende reportages en interviews, al hoort er wel bij gezegd dat enkel die memorabilia hier instonden, die van edel metaal waren.

Met onze velociraptor (roepnaam "Alain") weze men ook gaan lopen. Redelijk hard, vermoeden we.

Hier hing voor de inbreuk het portret van een voormoeder van een van onze dwarsers, zoals geschilderd door Boldini. Het toonde haar in een quasi-ontklede hoedanigheid, en was zeer populair bij de alleenstaanden onder ons. Het rapaille is er zelfs vandoor met ons fin-de-siècle behangpapier.

Vermoedelijk heeft het geteisem de voordeur geforceerd.

Op vaste tijdstippen verschijnt er in ieder blad een segment waarin er op ludieke wijze wordt afgerekend met een dozijn bekend volk. Wegens een zwaar tekort aan humoristische redactieleden stelt *dwars* simpelweg een lijstje op van leden van de samenleving die hen deze maand voor het hoofd stootten. Verzint u de satire er vooral zelf bij.

DWARS BELEDIGT:

Karel De Gucht

Patrick Vanoppen

Maggie Thatcher

Wij toen we twaalf waren en zin hadden in een twix maar we hadden onze zondag nog niet gehad

Eros F. Gerrits

Dieven

Bernart Arnault

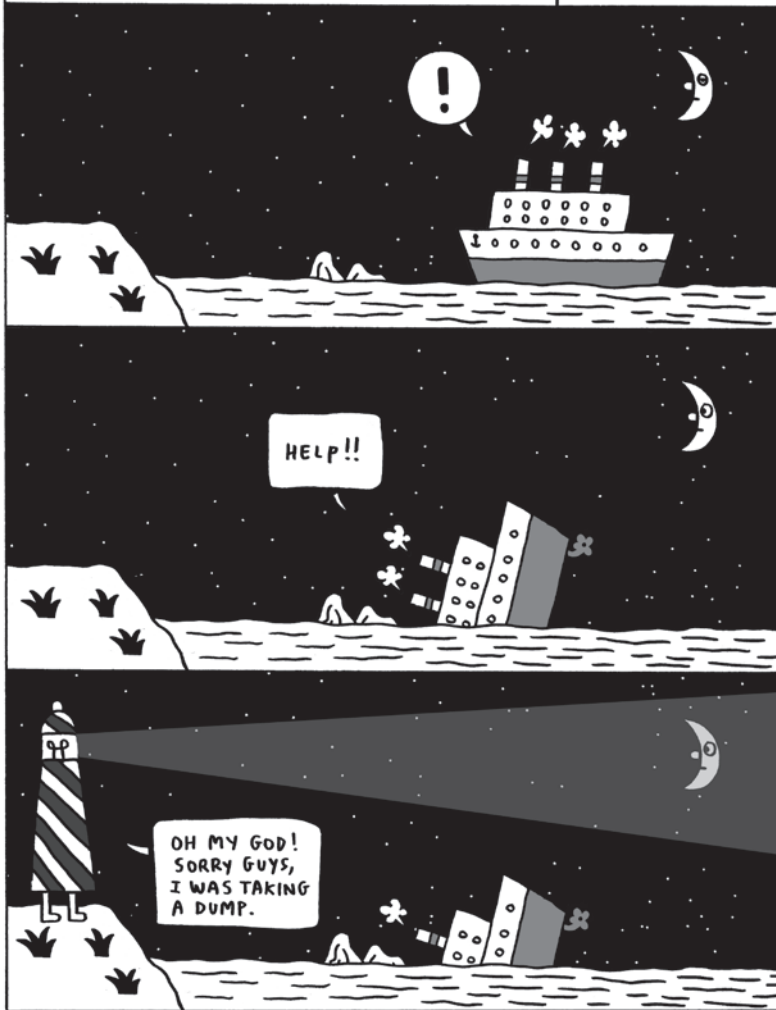
Bagginsess

De welvaartmaatschappij

VUILE DIEVEN!

JANGO COMIX

JANGOJIM
APRIL 2013

dwars

is op zoek naar
LAY-OUTERS

dwars zkt m/v met creatief talent

Beste zwart-witkijker,

We zoeken een zeer gemotiveerde aspirant/expert die tijd en zin heeft om eens per maand *dwars* mee in elkaar te knutselen.

Geen audities, strenge regels, of extreem hoge verwachtingen; de enige vereisten zijn gedrevenheid, een goede omgang met computers (en mensen natuurlijk) en een klein beetje visueel inzicht.

Ben je geïnteresseerd, of wil je meer informatie over deze 'vacature'?
Neem dan contact op met contact@dwars.be

ZATERDAG 27 APRIL

twintig achtien

GRATIS FESTIVAL

HERTSDEINSTRAT 25
2018 ANTWERPEN

13h41 | De Figuur Daan Hafkamp
14h01 | St. Francis
15h01 | Kroese
16h01 | Franklin Barefoot
18h01 | Straatwaarde
19h01 | Mozes and the Firstborn
21h11 | DJ Dunya

www.twintigachtien.be

twintig achttien

27/04, Hertsdeinstraat 25

Voor de tweede keer wordt twintig achttien georganiseerd, een gratis festival in Antwerpen. Op zaterdag 27 april 2013 komen Straatwaarde, Franklin Barefoot en Mozes and the Firstborn de pannen van het dak spelen. Nieuw talent zoals De Figuur Daan Hafkamp, St. Francis en Kroese krijgen podiumkansen aangeboden. De avond wordt afgesloten met Dj Dunya die het hele terrein zal laten swingen op rock-'n-roll, balkanbeats en swingjazz in een modern jasje.

Tharp. Hoogtepunt van dit dansprogramma is ongetwijfeld Chairman Dances van Lucinda Childs, een ruimtelijk dansfeest op de minimalistische compositie van John Adams. Bench van Jennifer Muller is een choreografie die schuld en genade verbeeldt over de ecologische vernietiging van de aarde door de destructiedrang van de mens. Tenslotte word je meegesleurd in de speelse en spitsvondige choreografie van Junk Duet door Twyla Tharp.

Koninklijk Ballet Vlaanderen: Moderne meisjes

16-18/05, Theater
't Eilandje

In Moderne meisjes brengt Introdans de 'grand old ladies' van de Amerikaanse moderne dans samen: Lucinda Childs, Jennifer Muller en Twyla

Ellen Schoenaerts & Steve Aernouts |
Mogelijkheden | Pogingen 1, 2, 3
29-30/4,

Monty Kultuurfactorij - Montignystraat 3

Mogelijkheden speelt met het idee van parallelle universa waar "verschillende uitkomsten tegelijkertijd kunnen coëxisteren", zoals het vrouwelijke hoofdpersonage in het stuk suggereert. Zij is theoretisch fysicus die verleid wordt door het mannelijk hoofdpersonage.

- Schaduwkind: een m2-voorstelling (25-27/04)**
repetitieruimte DeTijd, Sint-Paulusstraat 23
- Le bon bon Bonaparte (28/04, 05, 12, 26/05)**
MASverhalenshop, Hanzestedenplaats 11
- Boeken op woensdag: Dirk Leyman & Thomas
Rosenboom (08/05)**
Letterenhuis, Minderbroedersstraat 22
- COMMON ART CAFE (11/05)**
Scheld'apen, d'Herbouvillekaai 36
- Donderdagen van de poëzie: Norbert de Beule
& zijn dichtbundel 'Tri ti tiii' (28-29/03)**
Bibliotheek Permeke

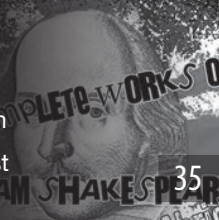
dwaars
mei
adams

Tekst: Judith Buyse

The Complete Works of Shakespeare - Abridged

25-28/04, 02-05/5, Bats, Paardenmarkt 111

Stel je eens voor: alle 37 stukken van Shakespeare opgevoerd in 97 minuten door slechts een handvol acteurs. Geschreven in de stijl van Reader's Digest, geacteerd zoals Monty Python en gebracht aan de snelheid van een minute waltz. Dit is een must voor alle Shakespeare-liefhebbers, maar wel op tijd boeken!

dwars beschermt zijn bronnen

FOTO: ELINE VERSTEGEN

Ook geïnteresseerd in journalistiek en/of fotografie? dwars zoekt altijd nieuwe en frisse medewerkers. Geef ons je interesse te kennen op contact@dwars.be